

Ce înseamnă „neținându-se strâns de Capul”?

Verset călăuzitor: Coloseni 2.19

Coloseni 2.19: ... *neținându-se strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește cu creșterea de la Dumnezeu.*

Dumnezeu Tatăl acționează în legătură cu Hristos

În primul capitol din epistola către Coloseni Dumnezeu prezintă credincioșilor din Colose cum El tot ce El a făcut cu noi sau ce El a creat, fie că este vorba de prima creație sau de creația nouă, le-a legat cu Hristos:

- Când El ne-a scos din domeniul puterii lui satan, atunci El a vrut să ne aducă în legătură cu Fiul Său în Împărăția Acestuia (Coloseni 1.13).
- Când El ne-a dăruit răscumpărarea, atunci aceasta era în Fiul Său (Coloseni 1.14).
- Când era vorba de puterea în care El a creat toate lucrurile, atunci aceasta era în Hristos (Coloseni 1.16a).
- Când era vorba de prezentarea lui Dumnezeu în lumea aceasta, atunci Hristos a fost Cel care a făcut aceasta pentru El (Coloseni 1.15).
- Când era vorba de „Maestrul”, prin care El voia să creeze totul, atunci era prin Hristos (Coloseni 1.16b).
- Când era vorba de țelul final al lui Dumnezeu, pentru care El a creat totul, atunci acesta era pentru Hristos (Coloseni 1.16b).
- Dacă creația Lui trebuia să fie menținută, atunci aceasta are loc prin Hristos (Coloseni 1.17).
- Dacă Dumnezeu recunoaște Adunarea Sa, atunci o face numai ca un trup al cărei Cap este Hristos (Coloseni 1.18a).
- Dacă El a creat o lume de înviere, atunci Hristos este Acela care în această lume de înviere are dreptul de Întâiul-născut (Coloseni 1.18b).
- Când Hristos era pe pământ, atunci toată plinătatea Dumnezeirii voia de asemenea să locuiască în El (Coloseni 1.19).
- Dacă este vorba ca toate lucrurile să fie împăcate, atunci aceasta are loc prin Hristos (Coloseni 1.20).
- Dacă gloria tainei Sale trebuia să fie descrisă printre credincioșii din Colose, atunci această taină era Hristos în ei (Coloseni 1.27).

Deci la orice ne-am gândi cu privire la acțiunea lui Dumnezeu în creația Sa – în toate este vorba de Hristos, vine de la El, este prin El, este pentru El, El este Capul, El este centrul. Dumnezeu Tatăl lucrează numai în legătură cu El.

Și noi ar trebui să acționăm în legătură cu Hristos

Tatăl ar putea să lucreze și singur și prin Sine Însuși, dar El nu o face. Cu cât mai mult El Se poate aștepta, ca noi – care prin noi înșine nu putem face absolut nimic, da, noi, care am arătat cât de mult ne-am rătăcit, atunci când am mers pe căile noastre proprii – acum ca răscumparați să mergem pe drumul nostru în dependență de El și să acționăm corect numai în

El și prin El și pentru El. Pentru aceasta El ne-a legat ca mădulare cu Hristos, Capul. O legătură mai strânsă nu ne putem imagina. Ce ar putea face judicios mădularele corpului nostru fără o comandă de cârmuire venită de la capul nostru?

Pericolele pentru credincioșii din Colose

În timpul Noului Testament erau mai multe pericole care amenințau Bisericile (Adunările), și de asemenea și biserica din Colose – pericole care i-au naștere din năzuințele omului, care vrea să contribuie cu ceva la relația cu Dumnezeu: eforturi proprii, idei proprii, despre care el presupune că ele sunt plăcute lui Dumnezeu. Aceste năzuințe duc în cele din urmă la înălțarea de sine.

1. În primul rând în timpul acela iudaismul amenința Biserica; astăzi este ritualismul, parțial cu elemente iudaice. Printr-un serviciu ritualist de exemplu este înălțată „carnea religioasă” a omului. Un astfel de ritualism să nu-l limităm repede numai la biserica catolică. A devenit cumva frângerea pâinii pentru unii creștini din anumite cercuri creștine un ritual, dacă ei alte strângeri laolaltă nu mai frecventează?
2. În al doilea rând în timpul acela filozofia grecilor amenința Biserica; astăzi sunt filozofia modernă și raționalismul. Aici există pericolul că omul se laudă cu mintea lui și înalță „carnea lui intelectuală”, atunci când gândește că prin înțelepciunea lui, cu inteligența lui poate contribui cu ceva la relația cu Dumnezeu.

În ambele cazuri Hristos este înlocuit. Dar Hristos trebuie să fie totul. Dacă noi suntem influențați de darul, de forța de radiație, de inteligența sau de oricare alte însușiri de exprimare ale unui vorbitor, atunci nu căutăm pe Hristos ca sursă de ajutor. Chiar și dovezile științifice sau cunoștințele omenești pot sluji ca înlocuitor în domeniul spiritual: dacă de exemplu se gândește că psihologia oferă o soluție pentru o anumită problemă, în loc să rogi pe Domnul pentru ajutor.

3. Al treilea pericol pentru Biserică l-am putea probabil descrie prin noțiunea misticism. Credincioșii din Colose voiau să se preocupe cu îngerii. Îngerii au într-adevăr a face cu noi, ei sunt trimiși pentru a face o lucrare de slujire pentru aceia care vor moșteni mântuirea (Evrei 1.14). Dar noi trebuie să întreținem relații cu Hristos, nu cu îngerii. S-ar putea gândi: dacă îngerii au a face cu noi, de ce și noi să nu avem a face cu ei? Dacă ei au a face cu noi în legătură cu mântuirea și ei sunt la Dumnezeu, atunci și noi ne-am putea folosi de ei la Dumnezeu?

Deci chiar așa de nenatural nu este gândul, însă prin aceasta Hristos este dat la o parte. Hristos este mai presus de îngeri, și El vrea să fie Capul nostru, sursa noastră de ajutor, de la care vine tot ce noi avem nevoie pentru bunăstarea noastră spirituală. Pentru tot ce noi avem nevoie în domeniul spiritual, avem pe Hristos, El este Capul nostru. Dacă noi punem îngeri sau – așa cum are loc în anumite cercuri bisericesti – „sfinți” în locul acesta, atunci este o dezonorare dublă a Persoanei Sale: căci pe de o parte noi punem creaturi în locul Lui, și pe de altă parte exprimăm, că Hristos singur nu este suficient pentru noi. Pentru credincioșii din Colose pericolul consta între altele în aceea, că se preocupau cu îngerii și se bazau pe ei; pentru noi sunt probabil cu totul alte lucruri; de exemplu talentul nostru de organizare, pe care l-am folosit probabil deseori cu folos la locul de muncă.

Mort și îngropat, circumcis și botezat

Însă această înălțare a creaturii și gândul că prin aceasta să aduci ceva suplimentar la Hristos, este ceea ce Domnul nu dorește și de care apostolul atenționează. Eu sunt *împlinit* în Hristos (Coloseni 2.10); eu nu trebuie să mai adaug nimic la Hristos. De aceea aici este amintit și botezul. Dacă eu am fost botezat, atunci sunt un om îngropat. Dacă eu am fost îngropat pe pământul acesta, atunci eu nu mai sunt vizibil pe pământul acesta. Eu nu mai am nici un statut aici. Ca unul care a fost îngropat sunt despărțit de toate. Nimeni nu mai are revendicări la mine, cel îngropat. Carnea a fost pusă total la o parte. Îngroparea este mai mult decât a fi mort. Un mort, care nu a fost încă îngropat, este încă vizibil. Cel puțin corpul lui este încă aici. „Eu” am fost înlăturat total. Trupul cărnii a fost înlăturat prin cruce.

Coloseni 2.11: ... în care ați și fost circumciși cu o circumcizie nefăcută de mână, în dezbrăcarea trupului cărnii, în circumcizia lui Hristos; ...

Aceasta este circumcizia spirituală. Dar aceasta nu este totul – eu am fost și îngropat cu El în botez:

Coloseni 2.12: ... fiind înmormântați împreună cu El în botez, în care ați și fost înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți.

Prin aceasta eu nu numai „am murit față de păcat”, așa cum găsim aceasta în epistola către Romani (Romani 6.2), ci și față de „elementele lumii”, față de abecedarul acționării în lume, față de principiile lumii, așa cum găsim aceasta în Coloseni 2.20: „Dacă ați murit împreună cu Hristos față de elementele lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduiei?”

Tot ce mă leagă cu lumea a fost întrerupt prin moartea lui Hristos. De aceea ne putem bine imagina că un călugăr la copierea versetului 11 s-a gândit: ce folos mai are religia mea, dacă este adevărat ce spune aici; dacă este adevărat că trupul cărnii nu mai are nici o însemnătate? – Ne putem bine imagina, că el s-a gândit: prin aceasta vrea să se spună, ceea ce are legătură cu păcatele, și a făcut o adnotare: „și față de păcate”. Următorul călugăr a preluat la copiere această adnotare în Biblie. Urmarea este că aceasta a fost preluat apoi în așa-zisul Textus Receptus, ceea ce noi astăzi găsim de exemplu în Coloseni 2.11 în două traduceri, ambele bazându-se pe Textus Receptus: în traducerea Schlachter 2000 („prin dezbrăcarea trupului cărnii păcatului” – [tradus]) sau în traducerea veche a lui Luther („prin dezbrăcarea de trupul păcătos în carne” – [tradus]).

Noi nu avem nevoie de alte surse de ajutor, decât de Capul

Credincioșii din Colose stăteau în pericolul mare să creadă că omul ar putea să slujească lui Dumnezeu prin propria lui religiozitate sau prin educația lui, că prin urmare „carnea” alături de Hristos ar putea contribui cu ceva pentru Dumnezeu. Dar apostolul vrea să-i facă să înțeleagă că ei nu au nevoie să caute alte surse de ajutor, dacă se țin strâns de Capul. Învățătura din aceasta este: (1) noi suntem desăvârșiți în El, și (2) trupul cărnii a fost total înlăturat înaintea lui Dumnezeu.

Omul, oricum ar fi el, dispare, dacă este comparat cu Hristos: „... unde nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, barbar, scit, rob, liber, ci Hristos este totul și în toți” (Coloseni

3.11). Aici sunt enumerate fiecare clasă, fie ea alcătuită din oameni inteligenți și culti („grecii”) sau oameni religioși („iudei”), sau oameni având privilegiile unei relații exterioare cu Dumnezeu („circumcizia”) sau oameni fără aceste privilegii („necircumcizia”), fie oameni incultți („barbări”, „sciți”), fie aceia care au un statut social înalt („liberi”) sau aceia cu statutul cel mai de jos de sclavi. Toate aceste diferențe, oricât de importante ar putea fi ele, cad de îndată ce Hristos este introdus.

Este Hristos și pentru dumneavoastră totul?

Hristos trebuie să fie și pentru noi totul și în toate, așa cum El este pentru Dumnezeu Tatăl. Un creștin care se încrede în aptitudinile lui proprii, pe darurile lui, pe faptele lui, pe utilitatea lui, pe darul vorbirii și pe ce mai poate exista, acela nu se ține strâns de Capul; el încearcă mai degrabă să obțină creșterea prin sine însuși. Aceasta este pe de o parte „înfumurare” (Coloseni 2.20) și pe de altă parte dezonorează pe Hristos și niciodată nu va ajunge la țel.

Probabil situația este așa de grea sau sursele de ajutor proprii sunt așa de la îndemână, sau noi sunt marcați prin educația noastră respectiv prin calitățile noastre religioase sau culturale așa de mult că Hristos este văzut deseori „în depărtare”. Uneori ni se pare că Domnul este așa de departe că aproape am spune împreună cu Maria Magdalena: „L-au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20.13). Noi nu mai știm deloc, unde este El. Dacă a apărut acest simțământ, atunci căutăm alte surse de ajutor. Când Domnul Se arată Mariei Magdalena, El îi spune unde va fi El: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). Acesta este locul Lui, și de aceea Pavel ne solicită în Coloseni 3.1: „Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.”

Dacă ne ținem strâns legați de Capul, în toate greutățile gândul nostru va fi: nu este nici o problemă, trebuie numai să merg la Hristos; la El este tot ce am eu nevoie.

Ce putem noi învăța de la ucenici

Domnul a lucrat și în credincioșii din epocile de demult, înainte să înceapă timpul Adunării (Bisericii), și El a lucrat și prin ei. Dar legătura, pe care acești credincioși o aveau cu Dumnezeu, era cu totul alta. O așa legătură strânsă cum este astăzi – legătura Capului cu trupul – nu a existat niciodată mai înainte și niciodată nu va mai fi iarăși în viitor. În afară de aceasta atunci fiecare credincios stătea singur. Acum este numai *un singur* Cap pentru toți.

O unire cu El, așa cum trupul este legat cu Capul, nu au cunoscut nici măcar ucenicii. Chiar dacă ei aveau multe privilegii, pe baza faptului că Domnul era la ei, totuși ei nu Îl aveau ca și Cap. În privința aceasta noi credincioșii de după Rusalii avem mult mai mult decât ei. Și cu toate acestea noi putem învăța unele lucruri de la ei: ucenicii erau conștienți că Domnul Isus poate sătura sufletul flămând. La întrebarea Lui: „Când v-am trimis fără pungă și fără traistă și fără încălțăminte, v-a lipsit ceva”, ei au răspuns: „Nimic” (Luca 22.35). Însă atunci când El le-a poruncit să hrănească mulțimea poporului, atunci și ei s-au comportat după „elementele lumii” și s-au gândit în ei înșiși ca oricare alt om: „Pâini de două sute de dinari nu le ajung ca să ia fiecare câte puțin” (Ioan 6.7). Altădată s-au îngrijorat pentru că luaseră pâini puține cu ei.

Conducerea în străngerile laolaltă efectuată de Cap

Conducerea prin acest Cap nevăzut ar trebui desigur să se vadă în mod deosebit în străngerile laolaltă: o ordine divină, aceasta înseamnă o ordine lucrată de Dumnezeu și nu de oameni ar trebui să devină vizibilă. Este ca și la lăcuste: „Lăcustele n-au împărat, totuși pornesc toate în cete” (Proverbe 30.27). Tot așa este și în Casa lui Dumnezeu. Nu există un plan alcătuit mai dinainte, nici un om care organizează totul. Totul pornește de la un Cap care nu Se vede. Că există o organizație divină, care însă nu se vede, ar trebui să se recunoască în mod deosebi în orele de Adunare. De exemplu nimeni nu ar trebui să propună o cântare, să rostească o rugăciune, să citească un verset biblic sau să facă sau să spună ceva, numai dacă el este determinat de Capul trupului să facă aceasta. Și dacă eu trebuie să spun un cuvânt, atunci sunt gata să spun ceva, și despre ce eu am puțină lumină, deoarece știu că este de la El; deoarece sunt convins că El dorește să spun ceva despre aceasta; deoarece probabil tocmai aceasta este ceea ce un frate sau o soră are tocmai nevoie. (Desigur prin aceasta nu vreau să încurajez să se contribuie cu ceva, fără ca în cursul săptămânii să nu te fi preocupat cu Cuvântul și fără să fi familiarizat cu gândurile lui Dumnezeu și Cuvântul Său.)

Când este vorba de o slujbă în străngerile laolaltă nu este decisiv dacă eu am ceva „pe inimă”. Chiar și surorilor le stă cu siguranță deseori pe inimă o cântare sau un loc din Scriptură sau un alt gând. Cu toate acestea principial ele nu au nici un drept să rostească aceasta în public. Dar nici un frate nu are nici un drept să propună o cântare sau să citească din Scriptură pe simplul motiv că le are „pe inimă”. Este vorba că prin Cap, care dorește să folosească mădularele și legăturile, și numai prin El, „trupul crește cu creșterea lui Dumnezeu” (Coloseni 2.19). De aceea noi trebuie să avem pe Hristos Însuși înaintea privirilor noastre și nu ceea ce este „pe inimile noastre” și care într-adevăr corespunde stării noastre, dar probabil nu corespunde deloc stării Adunării.

Sursa noastră de ajutor în slujirea în străngerile laolaltă

Atunci nu ne vom baza pe retorică, pentru ca în slujirea pentru Hristos să obținem un anumit rezultat. Capul hotărăște toate. Dacă sunt unit cu Capul și contribuim cu ceva în orele de strângere laolaltă, atunci eu sunt nu numai ascultător de Domnul meu, ci automat călăuzirea și binecuvântarea se revarsă de la Hristos spre trup, și eu însumi sunt folosit ca o legătură sau mădular ca să se producă creșterea trupului.

A te ține strâns de Capul este în primul rând individual. Fiecare în parte dintre noi se ține strâns legat cu Capul. Însă aici este vorba și de altceva, decât numai gândul pe care îl găsim în expresia „în Hristos”, sau că noi primim putere de la El, deoarece El lucrează în noi prin Duhul. Hristos este prezentat aici ca și Cap al trupului, prin care acest trup „crește cu creșterea de la Dumnezeu” (Coloseni 2.19), și această legătură strânsă cu Hristos ne aduce de asemenea în legătură cu celelalte mădulare ale trupului. Dacă noi „nu ne ținem strâns legați cu Capul”, aceasta are efecte asupra celorlalte mădulare și de aceea aceasta devine foarte repede vizibil în străngerile laolaltă.

Dacă noi toți avem un singur Cap, într-un anumit sens este așa ca și cum noi am fi renunțat la capul propriu și acum avem un alt Cap, comun pentru toți creștinii credincioși. Fiecare are același Cap. Însă cu regret nu toți se țin strânși legați de acest Cap. Dacă toți s-ar ține strâns legați de Cap, atunci în străngerile laolaltă totul ar avea loc numai sub călăuzirea lui Hristos: orice slujbă, orice cântare, orice rugăciune, orice învățătură. Dacă noi toți avem un Cap și ne

ținem strâns legați de El, atunci nu vor fi nici diferențe de păreri. Noi putem avea cunoaștere diferită și putem fi preocupați cu lucruri diferite; dar dacă ne ținem strâns legați cu Capul, atunci ar trebui să avem totdeauna aceeași părere.

Putem noi înlocui Capul?

Să revenim la celălalt aspect important, care stă în legătură cu faptul că noi primim totul prin Capul. Numai prin Capul are loc creșterea trupului. Dacă noi ca Adunare (Biserică) gândim că ar merge și altfel și noi am putea folosi aptitudinile noastre, atunci în punctele acestea renunțăm la legătura cu Capul și nu ne ținem strâns legați de El. Însă aceasta nu va facilita o creștere sănătoasă. Să înlocuiești Capul prin înțelepciunea proprie, este pericolul în care stăteau credincioșii din Colose și în care stăm și noi toți.

Să luăm două exemple: într-o Adunare se constată că slujba bătrânilor nu „funcționează” corect. Dacă ai nevoie de cineva, deodată nu mai este nimeni „competent”, și așa mai departe. Atunci se chibzuieste, ce s-ar putea face ca situația să se îmbunătățească, și se ajunge la ideea de a alege bătrâni. După aceea toți frații și toate surorile au acceptat pe bătrânii aleși, și noi avem persoane răspunzătoare care trebuie „să facă”.

Sau o altă situație: constatăm că ceva nu mai este în ordine cu slujba în vestirea Cuvântului; slujbele sunt plictisitoare și nu conțin învățătură, și deseori sunt numai o repovestire. Atunci ne gândim probabil: clar, dacă frații nu au timp să se pregătească, și/sau nu știu pentru ce să se pregătească, atunci aceasta este o practică falsă. Deci stabilim în primul rând cine va spune ceva cândva și apoi despre ce va trebui să vorbească; și aceasta are și „avantajul” că ascultătorii se pot aștepta la aceasta. Și prin aceasta gândim că am rezolvat „problema”.

Conștient am ales exemple extreme, fără să fac diferențieri. Desigur sunt diferențe în cadrul bătrânilor oficiali. S-ar putea ca ei să nu fie aleși, ci numiți (oricum ar avea loc aceasta!). Aceasta este desigur o diferență mare. De fapt chiar și numirea de bătrâni poate însemna să nu te ții strâns legat de Capul în punctul ordinea în Adunare. Dacă numai de aceea sunt numiți bătrâni – în loc să se vină cu problema la Domnul și să implorăm ajutor de la El în nevoie, așa ca creșterea trupului să aibă loc de la Cap – pentru că s-a văzut o problemă în slujba de bătrân și s-a creat o rezolvare organizatorică înțeleaptă, care clarifică și problema, atunci nu se poate afirma că a avut loc o ținere strâns legat de Capul.

Legătura directă cu Capul

De fapt noi *ca trup* suntem legați cu Capul, însă Coloseni 2.19 spune că *fiecare mădular* al trupului este legat direct cu Capul Însuși. În alte locuri din Biblie citim că mădulele sunt în primul rând legate unul cu altul, însă în versetul nostru biblic de aici toate mădulele sunt în același timp strâns legate cu Capul. Prin aceasta legătura cu Capul este alta decât aceea a corpului nostru, unde brațul este mult mai aproape de cap decât piciorul. Însă în trupul lui Hristos este altfel. Acolo fiecare mădular primește direct de la Capul creșterea divină. Nimic nu stă între noi și Hristos: nu Duhul Sfânt, prin care noi am fost botezați să alcătuim *un singur trup*, nu frați noștri și surorile noastre, cu care suntem legați ca mădular în trup. Oricât de adevărate sunt aceste părți ale adevărului, ele nu sunt amintite aici.

Un gând asemănător găsim într-un alt context în evanghelia după Ioan 12. Dacă noi citim acolo: „dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur” (Ioan 12.24),

unii gândesc că prin aceasta vrea să se spună, că moartea Domnului Isus este necesară ca să salveze pe mulți. Dar nu despre aceasta este vorba aici în primul rând. Este vorba de mult mai mult: este vorba de rod de aceeași natură. Când un bob de grâu crește și face spic, atunci deodată sunt multe boabe de grâu. Scriitorul epistolei către Evrei exprimă aceasta în felul următor: „Pentru că și Cel care sfințește și cei sfințiți, toți sunt dintr-Unul” (Evrei 2.11). Ei toți au aceeași viață. Ei toți sunt din același bob de grâu și toți au viața prin el. Ei sunt legați cu el. Tot așa este astăzi cu privire la trup, noi toți Îl avem pe El ca și Cap. Noi toți primim viața noastră de la El și prin legătura cu El.

Legătura cu Capul: dependentă de responsabilitatea noastră

Este de asemenea uimitor, cum ne este prezentat adevărul referitor la legătura noastră cu Capul aici în capitolul al doilea al epistolei către Coloseni. Din alte locuri din Scriptură știm că legătura între Cap și trup a fost stabilită de Dumnezeu să fie de nestrămutat și absolută prin Duhul Sfânt. Aceasta este partea obiectivă. Aici în epistola către Coloseni găsim partea responsabilității noastre: noi suntem obligați să păstrăm această legătură. Noi trebuie să ne ținem strâns de Capul, ca și cum legătura ar fi dependentă de responsabilitatea noastră. Dacă noi ne ținem astfel strânși de Capul, atunci aceasta înseamnă în practică, ceea ce găsim în capitolul al treilea din epistola către Coloseni: și anume, ca noi să privim în sus, „unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3.1).

În zilele noastre se vorbește mult în unele locuri despre păstrarea unității Duhului, dar foarte puțin despre ținerea strâns legat cu Capul. Deoarece noi suntem legați cu El ca și Capul, lucrurile care se referă direct la noi, și felul în care ele se referă la noi înșine, vor pierde influența lor, și noi le vom vedea în legătură cu Capul și în legătură cu trupul. Atunci ne vom preocupa tot mai mult în gândurile Capului, și ele vor deveni parte a gândirii noastre. Vom deveni tot mai mult conștienți de dependența noastră și vom aștepta totul de la El. În aceasta vom avea părtășie cu Tatăl.